

Sygn. akt III C 701/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Konrad Gradek

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Roszczyk

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 78.826,97 (siedemdziesiąt osiem tysięcy osiemset dwadzieścia sześć i 97/100) złotych wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 611,37 (sześćset jedenaście i 37/100) złotych tytułem odsetek karnych od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 3582,14 (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa i 14/100) złotych tytułem odsetek umownych od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

IV. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 54,99 (pięćdziesiąt cztery i 99/100) złotych tytułem innych kosztów;

V. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę (...) (jeden tysiąc trzydzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 3095 (trzy tysiące dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem brakującej części wpisu.

Sygn. akt III C 701/18

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2016 r. powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła przeciwko M. B. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę:

1. kwoty 78.826,97 zł tytułem należności głównej wynikającej z umowy kredytu z dnia 2 października 2015 r. wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 21 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
2. kwoty 611,37 zł tytułem odsetek karnych od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
3. kwoty 3.582,14 zł tytułem odsetek umownych od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
4. kwoty 42,00 zł tytułem kosztów.

Ponad powyższe powódka wniosła o zwrot kosztów sądowych oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego – pozew k. 3-7.

W dniu 3 kwietnia 2017 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – nakaz zapłaty k. 8.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych – sprzeciw k. 43-47.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu na mocy art. 505³⁶ k.p.c. – postanowienie k. 90.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych. Uzasadniając powyższe pozwany zarzucił powódce, że przed wniesieniem powództwa nie spełniła ciężących na niej formalności, tj. nie wypowiedziała umowy kredytu kredytobiorcy, nie dokonała restrukturyzacji kredytu na podstawie art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (dalej: „pr. bank.”), nie udowodniła, że wzywała kredytobiorcę do spłat zaległych rat. Ponadto powyższe wskazał, że przedmiotowy kredyt został ubezpieczony w zakresie ryzyka utraty pracy, a kwota składek została określona na 14.271,55 zł. Powód w okresie od dnia 8 lipca 2015 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. został pozbawiony możliwości zarobkowania, gdyż został zawieszony w czynnościach Komornika Sądowego. Mając na uwadze powyższe w ocenie strony pozwanej spłata kredytu winna być egzekwowana nie od kredytobiorcy, a od ubezpieczyciela – odpowiedź na pozew k. 133-136.

Strony podtrzymały powyższe stanowiska procesowe w toku postępowania prowadzonego w trybie zwykłym przed tutejszym Sądem. Do zakończenia postępowania w sprawie nie uległy one zmianie – k. 172-174, k. 206-207, k. 217-219, e-protokół z 04.03.2019 r. 232.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 2 października 2015 r. strony zawarły umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...) - (...) na cele konsumpcyjne. Całkowita kwota kredytu wynosiła 81.768,19 zł. Okres kredytowania został określony od dnia 2 października 2015 r. do 02 listopada 2023 r. Pozwany zawarł umowę ubezpieczenia w zakresie ryzyka utraty pracy lub nieszczęśliwego wypadku z (...) Towarzystwem (...) z siedzibą w W., która stanowiła zabezpieczenie kredytu.

(umowa k. 175-176, polisa k. 209-211, okoliczności bezsporne).

W dniu 6 czerwca 2016 r. powódka skierowała do pozwanego pismo stanowiące upomnienie, w którym wskazała na nieuregulowanie należności z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu. Wobec braku uregulowania należności powódka w dniu 11 lipca 2016 r. skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zadłużenia. Pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 6 sierpnia 2016 r. Powtórne wezwanie pozwanego do

zapłaty zadłużenia zostało wystawione przez powódkę w dniu 5 sierpnia 2016 r. Wezwanie zostało odebrane przez pozwanego w dniu 3 września 2016 r.

(pismo k. 185-183, k. 188 potwierdzenia k. 184-155, k. 189-191, wydruki k. 186-187, k. 192-193).

Wobec niedotrzymania warunków przedmiotowej umowy powódka w dniu 12 września 2016 r. wypowiedziała umowę o kredyt nr (...) - (...). Na kwoty zadłużenia na dzień 12 września 2016 r. składały się: 78.826,97 zł tytułem rat kredytu, 2.693,91 zł tytułem odsetek należnych, 38,10 zł tytułem odsetek karnych oraz 42,00 zł tytułem opłat bankowych, razem kwotę 81.600,98 zł. Równocześnie pozwany został wezwany do zapłaty całości zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy do dnia 26 października 2016 r. Pozwany odebrał wypowiedzenie w dniu 3 października 2016 r.

(pismo 194, potwierdzenie k. 195-196, wydruk k. 197).

W związku z brakiem spłaty należności przedmiotowa umowa uległa rozwiązaniu a całe roszczenie stało się wymagalne. Powódka w dniu 20 listopada 2016 r. na podstawie przepisu art. 95 § 1 pr. bank. sporządziła wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w B. nr (...) będący podstawą roszczenia, wskazujący wysokość zobowiązań pozwanego na kwoty:

1. 78.826,97 zł z tytułem niespłaconej należności wynikającej z kapitału kredytu,
2. 3.582,14 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych do 26 października 2016 r.,
3. 611,37 zł tytułem odsetek karnych naliczonych do 19 listopada 2016 r. według stopy procentowej wynoszącej 10,00 % w stosunku rocznym,
4. 42,00 zł tytułem opłat i prowizji.

W wyciągu wskazano, że dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika od dnia 20 listopada 2016 r. powinny być obliczane od kwoty 82.409,11 zł (kwota kapitału + odsetki skapitalizowane do dnia 26 października 2016 r.) w wysokości wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej NBP, która na dzień sporządzania wyciągu wynosi 10,00% w stosunku rocznym

(wyciąg k. 198).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów.

Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczności określone dyspozycjami art. 245 k.p.c., albowiem nie wzbudziły one wątpliwości Sądu, co do czasu i miejsca ich powstania. Dokumenty zostały złożone w kserokopiach, które aby były uznane za dokument, winny być zaopatrzone w podpis poświadczający zgodność kserokopii z oryginałem. W ocenie Sądu pełnomocnicy stron w sposób zgodny z treścią art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze uwierzytelnili dokumenty załączone do pozwu swoimi podpisami oraz stosowną pieczęcią. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości.

Dowody z powołanych dokumentów w sposób wystarczający wyjaśniły fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest zatem umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę. Obowiązek zwrotu

pożyczki jest przedmiotowo istotnym elementem umowy pożyczki, bez którego nie ma umowy pożyczki (wyrok SA w Katowicach z 18 marca 2015 r.,

I ACa 1017/14, Legalis). W myśl zaś art. 69 ust. 1 pr. bank. przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W razie niewywiązywania się z przyjętego na siebie przez kredytobiorcę zobowiązania (nie dotrzymanie warunków umowy), bank miał ustawowe prawo wypowiedzieć pozwanemu umowę (art. 75 ust. 1 w zw. z art. 78 u 78a pr. bank.). Umowa pożyczki została wypowiedziana, co doprowadziło do powstania wymagalności całej niespłaconej należności wraz z dalszymi odsetkami. Wypowiedzenie umowy kredytu przez bank wywołuje dwojakiego rodzaju skutki prawne. Skutki te występują ex nunc po upływie okresu wypowiedzenia wyznaczonego zgodnie z art. 75 ust. 2 pr. bank. Po pierwsze, wygasa wówczas roszczenie kredytobiorcy wobec banku o dalsze wypłaty kredytu. Kredytobiorca nie może żądać od banku przekazania mu środków pieniężnych. Po drugie, wymagalne staje się roszczenie banku o zwrot kredytu, który został wypłacony na rzecz kredytobiorcy, o ile przewidziany w umowie termin spłaty nie nadszedł wcześniej. Począwszy od pierwszego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, bank może rozpocząć naliczanie odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Gdy upłynie okres wypowiedzenia i kredyt nie został jeszcze spłacony w całości, zobowiązanie kredytowe nie wygasa. Nadal łączy ono strony, a jego treść - pod pewnymi względami - podlega regulacji wynikającej z umowy kredytowej (np. co do wysokości odsetek za opóźnienie). Wykonanie uprawnienia prawokształtującego w postaci wypowiedzenia skutkuje wówczas jedynie zmianą stosunku prawnego. Po wypowiedzeniu tytuł prawny wierzycelności banku o zwrot kredytu pozostaje niezmienny - tytułem tym jest umowa kredytowa, a nie np. bezpodstawne wzbogacenie lub nienależne świadczenie.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki, którą zawarli w dniu 2 października 2015 r., w której sprecyzowano wysokość pożyczki i sposób spłaty. Okoliczność zawarcia przedmiotowej umowy o treści przedstawionej przez powódkę nie była kwestionowana przez pozwanego w toku postępowania.

Pozwany zakwestionował skuteczność wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz nieudowodnienie, że Bank wzywał go do spłat zaległych rat. Jednakże z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy wynika, że umowa kredytu z dnia 2 października 2015 r. została skutecznie wypowiedziana pozwanemu. W dniu 6 czerwca 2016 r. powódka wystosowała do pozwanego upomnienie wskazując na brak uregulowania należności Banku z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy kredytu. W dniach 11 lipca 2016 r. i 5 sierpnia 2016 r. wystosowała do pozwanego wezwania do zapłaty. Wszystkie powyższe pisma zostały nadane do pozwanego przesyłką poleconą na adres wskazany przez pozwanego w umowie kredytowej. Jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w sprawie korespondencja z przedmiotowymi pismami została odebrana w terminie z placówki pocztowej przez pozwanego (k. 186-187, k. 192-193). Wobec niedokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie kredytu spłaty pełnych rat kredytu bank wypowiedział umowę kredytu zgodnie z § 4 pkt 13 ppkt 1 umowy kredytu w dniu 12 września 2016 r. W przedmiotowym piśmie powódka zaznaczyła, że okres wypowiedzenia, zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej, wynosi 30 dni od dnia doręczenia pisma. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało doręczone pozwanemu dnia 3 października 2016 r. (k. 197). Z końcem dnia 2 listopada 2018 r. upłynął 30-dniowy okres wypowiedzenia i roszczenie stało się wymagalne dnia 3 listopada 2018 r.

W toku postępowania pozwany podnosił, że powódka kierowała do niego pisma pod niewłaściwy adres, tj. na ul. (...) w W., gdy tymczasem pozwany korespondując bezpośrednio z powódką podawał adres (...) w W.. Podnieść jednakże należy, że strona powodowa, kierując do pozwanego pisma stanowiące wezwania do spłaty zadłużenia oraz wypowiedzenie umowy adresowała je na adres wskazany przez pozwanego w umowie kredytowej, tj. ul. (...), (...)- (...) W.. A zatem podejmowane przez powódkę czynności czyniły zadość ustaleniom poczynionym przez strony przy sporządzaniu umowy kredytowej. To na kredytobiorcy, na mocy § 7 przedmiotowej umowy, spoczywał obowiązek niezwłocznego powiadomienia Banku o zmianie adresu zamieszkania, pod rygorem odpowiedzialności za powstałą

szkodę. Tym samym to w wyniku zaniedbań pozwanego, dotyczących kwestii poinformowania Banku o zmianie adresu, Bank kierował korespondencję na adres zamieszkania Kredytobiorcy wskazany w umowie kredytowej. Taka praktyka jest powszechnie akceptowana przez doktrynę i orzecznictwo. Jeżeli odbiorca oświadczenia woli pozostający w stałym stosunku prawnym ze składającym, który nie uprzedził go o zmianie swojego adresu, to ponosi on ryzyko niezapoznania się z treścią oświadczenia woli skierowanego pod adres już nieaktualny (m.in. orzeczenie SN z dnia 19 maja 1949 r., C 429/49, PiP 1949, z. 8, s. 123). Pozwany nie wykazał, by informował powódkę o zmianie adresu zamieszkania. Przedłożone przez stronę pozwaną pismo datowane na 29 stycznia 2018 r. (k. 208), w istocie dowodzi, że pozwany korespondował z Bankiem wskazując swój adres zamieszkania na ul. (...), jednakże przedmiotowe pismo zostało sporządzone po ponad 15 miesiącach od wypowiedzenia przez powódkę umowy kredytu, kiedy podjęte zostały czynności windykacyjne. Pozwany nie wykazał, by wcześniej informował Bank o zmianie adresu korespondencyjnego. Bank wskazał, że pierwszą informację o zmianie adresu pozwanego powziął z pisma pozwanego z dnia 17 stycznia 2018 r., a zatem do tego czasu będąc przekonany o właściwym adresie korespondencyjnym pozwanego, kierował do niego wszystkie pisma na adres wynikający z zawartej między stronami umowy kredytu. Abstrahując od powyższych rozważań podkreślić należy, że powyższy zarzut pozwanego jest bezzasadny również wobec okoliczności odbioru przez niego przedmiotowych przesyłek kierowanych na adres ul. (...) w W., na potwierdzenie czego w aktach sprawy znajdują się stosowne potwierdzenia wyszczególnione powyżej. Powyższe w sposób jednoznaczny przesądza o fakcie prawidłowego doręczania korespondencji przez Bank pozwanemu.

Pozwany nie dochował obowiązku informacyjnego również w zakresie okoliczności pozbawienia możliwości zarobkowania w okresie od dnia 8 lipca 2015 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. Powyższa okoliczność została oparta jedynie na twierdzeniach pozwanego, jednakże nawet przyjmując, że pozostaje ona zgodna z prawdą, wskazać należy, że pozwany czyniąc zadość postanowieniom Ogólnych Warunków Ubezpieczenia dla kredytobiorców Banku (...) S.A. (dalej: „OWU”) w zakresie ryzyka utraty pracy lub nieszczęśliwego wypadku winien poinformować towarzystwo ubezpieczeniowe o zmianie okoliczności o których mowa w § 7 ust 1 OWU. Tymczasem pozwany zaniechał tego obowiązku. Co więcej, nie zgłosił się on w terminie 30 dni od zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego do ubezpieczyciela, który to obowiązek został wyszczególniony w § 11 OWU. Nie jest zatem zasadne twierdzenie strony pozwanej jakoby okoliczność utraty prawa wykonywania zawodu oraz faktu ubezpieczenia kredytobiorcy od utraty pracy stanowiącego zabezpieczenie kredytu rodziło obowiązek egzekucji roszczenia od ubezpieczyciela. Należyte poinformowanie zarówno Banku jak i ubezpieczyciela leżało w interesie pozwanego. Pozwany nie wykonując obowiązków wskazanych w ww. zapisach w istocie sam pozbawił się możliwości egzekucji części roszczenia z ubezpieczenia. Z umów jednoznacznie wynika, że konsekwencje niedopełnienia obowiązku zawiadomienia ubezpieczyciela obciążają pozwanego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu strony pozwanej, co do nie dokonania przez powódkę restrukturyzacji długu na podstawie art. 75c pr. bank., podkreślić należy, że treść powyższego przepisu pozwala na ochronę interesów kredytobiorcy poprzez odsunięcie

w czasie możliwości skorzystania przez bank ze środków prawnych w związku

z opóźnieniem ze spłatą kredytu, poprzez wyznaczenie kredytobiorcy dodatkowego terminu na spłatę zobowiązania. W ocenie Sądu bank dochował obowiązkowi wynikającemu z treści ww. przepisu. Bank był zobligowany do wezwania kredytobiorcy do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych oraz poinformowania pozwanego

o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania do spłaty zadłużenia. Powyższym obowiązkiem powódka zadośćuczyniła w kierowanych do pozwanego pismach z dnia 6 czerwca 2016 r. oraz z dnia

5 sierpnia 2016 r., w których to w sposób jasny i precyzyjny poinformowała pozwanego

o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację powołując się na treść art. 75c pr. bank. Dalsza inicjatywa, co do restrukturyzacji zadłużenia należała w tej sytuacji do strony pozwanej, która mogła złożyć stosowny wniosek w trybie art. 75c pkt 3 ww. Złożenie takiego wniosku spowodowałoby wszczęcie procedury restrukturyzacyjnej pozwalającej na

zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty zobowiązania, na mocy warunków ustalonych wspólnie przez obie strony umowy kredytowej. Z takiego prawa strona pozwana nie skorzystała. Tym samym nie sposób czynić zarzutu stronie powodowej, że nie dokonała restrukturyzacji zadłużenia pozwanego wynikającego z umowy kredytu. Powódka dopełniła bowiem wszelkich obowiązków wynikających z art. 75c pr. bank. Sposób postępowania pozwanego nie wskazuje na jego dobrą wolę w dojściu do porozumienia ze stroną powodową. Pozwany miał odpowiednio dużo czasu by wykazać swoje zainteresowanie porozumieniem z Bankiem i chęć spłaty roszczenia stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy. Tymczasem po dacie wypowiedzenia umowy pozwany nie wykazał inicjatywy w dojściu do porozumienia z Bankiem. Przyjmując założenie, że pozwany w obliczu utraty zdolności do wykonywania zawodu dopuścił się zwłoki w spłacie kredytu, należy podkreślić, że w rzeczywistości miał on odpowiednio dużo czasu by doprowadzić do porozumienia z powódką, co do spłaty kredytu. Z twierdzeń pozwanego wynika, że pozbawienie możliwości zarobkowania trwało do dnia 9 grudnia 2016 r., kiedy to ponownie uzyskał prawo do wykonywania zawodu. Przedłożone przez pozwanego dowody na podejmowanie inicjatywy, co do ugodowego załatwienia sprawy dowodzą, że dopiero w styczniu 2018 r. pozwany przedstawił powódcę propozycję spłaty należności (k. 208). Tym samym domaganie się przez stronę pozwaną oddalenia powództwa wskazując na jego przedwczesność i możliwość porozumienia się stron w kwestii spłaty roszczenia nie jest zasadne.

W ocenie Sądu zasadność powództwa znajduje oparcie w treści zawartej przez strony umowy. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż powódka na zasadzie art. 6 k.c. wykazała zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Odpowiedzialność pozwanego wynika

z treści zobowiązania umownego (art. 353 § 1 k.c.). Powódka, jako dający pożyczkę, wypełniła wynikający z umowy pożyczki obowiązek przekazania środków pieniężnych pozwanemu. Natomiast podstawowym obowiązkiem biorącego pożyczkę jest jej zwrot.

W niniejszej sprawie nie zostało przez pozwanego wykazane, aby zwrócił on przedmiotową pożyczkę. Pozwany nie spłacił całości pożyczki w wyznaczonym terminie, więc stronie powodowej należy się jej zwrot. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że roszczenie

o zapłatę kwoty 78.826,97 zł zasługiwało na uwzględnienie.

Uwzględnieniu na podstawie art. 481 § 1 k.c. podlegał również wniosek powódki

o zasądzenie odsetek umownych za opóźnienie w spłacie pożyczki. W przypadku opóźnienia wierzyciel może domagać się świadczenia ubocznego w postaci odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strony mogą samodzielnie określić wysokość odsetek, nawet w razie opóźnienia, co zostało określone w art. 481 § 2 k.c., odsetki nie mogą być jednak wyższe niż wysokość odsetek maksymalnych. Strony jako wysokość odsetek umownych przyjęły czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która to wysokość na czas sporządzania umowy kredytu (do 31 grudnia 2015 r.) stanowiła równowartość odsetek maksymalnych wynikających z art. 481 k.c. w zw.

z 359 k.c. W związku z powyższym Sąd zasądził odsetki od kwoty 78.826,97 zł w ww. wysokości za okres od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku, tj. od dnia 21 listopada 2016 r. do dnia zapłaty. Od tej daty odsetki stały się wymagalne, albowiem wówczas upłynął bezskuteczny termin spełnienia świadczenia głównego. Zgodnie

z ustaleniami stron zawartymi w § 3 pkt 8 i 10 umowy kredytowej kredytobiorca zobowiązał się do dokonywania płatności sumy rat kapitałowo-odsetkowych do 1 dnia każdego miesiąca. Na mocy powyższego zapisu Sąd zasądził kwotę 3.582,00 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie w spłacie raty kredytu od dnia 1 czerwca 2016 r. Sąd uznał również za zasadne zasądzenie odsetek karnych od 1 czerwca 2016 r., które wynikały z zapisów umowy, tj. § 3 pkt 8 i 10 w zw. z § 4 pkt 10.

Zasadnym było również zasądzenie na rzecz powoda kwoty 54,99 zł, która została poniesiona przez Bank tytułem wydatków poczynionych na dochodzenie roszczenia.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy określonej w art. 98 § 1 k.p.c.